

lysende Klodevrimmel. Han havde da kunnet fantasere om, at denne gyldne Himmelskrift maa-ske indeholdt Løsningen paa Livets og Dødens Gaade for den, som forstod at tyde dens Tegn-sprog. Og hvilke mystiske Tegn! Ligesom i den allerældste Billedskrift fra Menneskehedens Barn-dom var her alleslags Dyreskikkelser enfoldigt aftegnede i punkterede Flammelinjer: Løven, Bjørnen, Slangen, Tyren, det hele tabte Paradis, Menneskets første A B C. Og midt imellem alle disse Vilddyr: Korsets Tegn, tydeligere og stærkere funklende end noget andet Stjernebillede, omstraalet af Mælkevejen som af en Glorie — —.

Han foer nervøst sammen. Ude fra Dalbredningen lød et langtrukket Fløjteskrig. Det var Hurtigtoget nordfra, der nu meldte sit Komme. Lokomotivets røde Ildøjne gennemglødede allerede Mørket derude; man kunde høre, at der blev givet Kontradamp, og et Par Minutter efter klaprede det korte Tog som en træt Hest hen foran Stationsbygningen. Kun nogle faa Øjeblikke holdt det der. Et Par Vogn-døre lukkedes op og i; der blev slaaet paa en Klokke, og Føreren gav Signal til Afgang.

Per blev ved at følge det oplyste Tog med Øjnene, indtil det med en kort Snogehvislen smuttede ind i Tunnelen under „Hoher Goll“. Og som saa ofte før tænkte han ved dette Syn paa, at han blot behøvede at ville det for i Løbet af faa Timer at komme hundrede Mil fra dette Stenfængsel, hvor han nu havde siddet indespærret i snart tre Maaneder. Allerede den næste Dag vilde han kunne rulle hen gennem Norditaliens aabne og lyse Natur i Sommersol og Blomsterduft. Han var jo sin egen Herre, var ikke bundet af nogensomhelst Forpligtelse her. — — Men hvortil vilde det